

a spodaj v vasi je bilo vse zadovoljno ter vse je mirno in sladko spalo. Naposled tudi njega sèn premôre; tisoč sladkih spominov iz ône zlate dôbe, ko je še mamica živela pri njem, leglo mu je mahoma na serce, zvéženj déne pod glavo, ter kmalu čversto zaspí. Noč, ôna noč, ki pokriva toliko srečnih, v obilnosti živočih ljudíj, zazibala je tudi njega v sladek sèn. Često so se mu usta v spanji nasmehnila, baš tako, kakor bi bila njegova mamica poleg njega. In gledí, zvezdica na nebu se uterne ter zletí doli pod rozpélo, kjer je ležal sirota Jožek.

* * *

Uže se daní. Solnce počasu priplava izza visokih gor, razliváje svoje svitlé, vse ogrevajoče žarke po hribih in dolinah. Spodaj po vasi biva vse živeje. Iz bližnjega zvonika se oglási zvon, vabeč ljudi k svetej maši. Ptičice vstajejo z vej, perotnina léta z gredíj, staje se odpirajo, pastirji piskajo, krave in voli rukajo: vse je zopet živo in veselo. Tudi sirota Jožek se prebudí, skoči hitro na noge, poklekne pred sveto rozpélo ter moli: „O Bog! vidim vesele ptičice, ki ne orjó niti ne sejejo niti ženjó, a vendar je hrani tvoja sveta roka. Vidim červa, ki se plazi po debelem prahu, a čuva ga tvoja sveta roka, da ga nihče ne po-teptá. Vse, kar živí pod milim nebom, vse hraniš ti, ki si oče vsem stvarém. Tudi mene ti ne pozabiš, zato ne, ker me si na svet postavil. Grem tedaj, da si poiščem dela, a ti moj Bog, blagoslovi vse, kar začnem, ter ne daj, da bi te kedaj pozabil!“

To rekiš dene klobuk na glavo, vzame zvéženj in palico v roko, ter gre veselo, kamor ga oči vodijo.

Vse na svetu se izpremení, tako je tudi Jožek bil pozneje verl mladenič in potlej mož, ki je pridno delal ter vse svoje življenje molil Boga. Godilo se mu je dobro. Okolo njegove hiže nij bilo pusto. Vse je živelo zadovoljno in veselo. Na njegovem dvorišči konji herskajo in razgetajo, voli in krave rukajo, petelini pojó, kure kakotajo, gosí gogôčejo, ovce bleketajo in koze mekéčejo. A pred hižo vesel skače nežen deček, prihodnji gospodar velíke imovine.

Bog je oče vseh ljudi,

Hváli ga in móli tí!

Ivan T.

Veseli otrok.

Povsôdi, kamor se ozrêm,

Cvetice vže cvetó,

Veselo vse je, písano,

Prekrasno in lepó;

Zatorej dajte mi, da grém

Nabirat si cvetic,

Doklèr še mlad sem in vesel,

Rudečih, zdravih líc.

Po logih, gajih žvergolé

Vesele ptičice,

Po travnikih mi pisanih

Brenčé bučélice;

Metuljci ferfolévajo,

Živalce prelepé:

Oh dajte mi, naj ž njimi se

Raduje mi serecé.

Veselje, radost je povsod,

Kar mi dozrè okó,

Na travnike, v zeleni gozd

Tovariši, z menó!

Cvetice ljube tergajmo,

Doklèr pomlad cvetè,

In s pticami prepévajmo

Tam pésence sladké.

Ivan T.